

at skifte hvert Øjeblik i denne Sag eller at fortsætte med denne Midlertidighed, og hvis den højtærede Minister havde fremsat et Lovforslag, der gik ud paa nu at anvende 3 Mill. Kr. paa et befæstet Udløb, maatte jeg, skønt det, som jeg sagde før, er stik imod det Standpunkt, jeg for 2 Aar siden indtog, da denne Sag var til Afgørelse — naar jeg da faar Sikkerhed for, at den eventuelle Lov giver de Goder, den tilsiger —, lade Lovforslaget passere. Det forekommer mig, at en vis Velanstændighed kræver dette.

Men man maa, naar man afgør Sagen, være paa det rene med ikke alene de Udgifter; et befæstet Indløb eller en ny Ordning vil føre med sig, men ogsaa, hvad Bekostning det fører med sig, at man gaar til en Forandring. Statsmyndigheden kan dog ikke godt, efter at der nu er kommet et Saltvandsfiskeri paa Basis af den Ordning, som Folk troede var den endelige, sige: Nej, nu skal det være et Ferskvandsfiskeri indtil videre, og I, der har etableret eders Tilværelse paa Saltvandsfiskeriet og sat Penge deri, maa nu finde eder i uden Erstatning, at vi foretager denne Forandring; det er muligt, at der igen skal være et Saltvandsfiskeri, men det kan vi ikke sige i Øjeblikket. Det forekommer mig, man ikke kan stille sig paa denne Maade overfor Befolkningen. Man maa ogsaa være klar over de Erstatninger, man skal give til dem, der har lidt Skade ved, at man gravede Hvide Sande-Kanalen. Saa-danne Erstatningskrav foreligger jo, og man bør selvfølgelig give Erstatning til alle, der har modsat sig Kanalen, hvorimod det vilde være umoralsk at give Erstatninger til dem, der vel har lidt Tab, men som har været med til at kræve Gennemførelsen af Kanalen. Det sker forhaabentlig heller ikke. Men Erstatningskrav er der i begge Tilfælde, og man maa tage disse Beløb med i Beregning, for at man kan se, hvorledes man sidder i det.

Det havde været Ministerens Opgave at klarlægge disse Ting, og her vil jeg gøre den højtærede Minister den Kompliment, at han maaske mere end de fleste andre vilde egne sig til at fremstille denne Sag paa den rette Maade. Det forekommer mig, at vi gentagne Gange har haft Lejlighed til at glæde os over den Maade, paa hvilken den højtærede Minister er i Stand til at klarlægge en Sag, og der vilde sikkert ikke være nogen som helst Vanskelighed for den højtærede Minister ved at fremlægge alt, hvad der talte for den ene Løsning, og alt, hvad der talte for

den modsatte, bedre maaske end Medlemmer af dette Ting, saa at Tinget og Rigsdagen blev i Stand til at træffe en Afgørelse.

Det er denne endelige Afgørelse, som det forekommer mig, man nu maa træffe. Men skulde det lykkes, kræves der nødvendigvis en Ting til. Der maa være Pligt for Folketingets Medlemmer til at give Møde og høre paa, hvad der saa bliver sagt. Det er en vidunderlig Folketomhed, der er her i Folketinget, selv naar de største Sager behandles. Nu er vi ældre Medlemmer ganske godt inde i denne Sag, kan dog altid trænge til at faa Sagens Enkeltheder opfrisket, men der er det mærkelige, forekommer det mig, ved denne Sags Behandling, at man ser et langt større Procenttal af de ældre Medlemmer end af de nye Medlemmer, for hvem denne Sag er fremmed. Dette forbavser mig i høj Grad. Da vi dog ikke er ved Samlingens Slutning — den kan vel være endnu en Maanedes Tid eller halvanden —, og da det er første Behandling af en saa vigtig Sag, hvor Lovforslaget ikke giver nogen Løsning, undrer det mig, at ikke et større Antal Medlemmer har givet Møde hverken i Gaar, da Ordførerne udtalte sig, eller i Dag, da man vidste, at det ærede Medlem fra Yarde (S. Sørensen), som er særlig godt inde i hele Spørgsmaalet, vilde udtale sig.

Med Hensyn til Lovforslaget — og det er jo det, Forhandlingen i særlig Grad skal dreje sig om — maa jeg altsaa sige, ligesom det er blevet sagt i Gaar og i Dag, at det har været mig en meget stor Skuffelse, fordi Ministeren i Virkeligheden ikke er gaaet til det, som var hans første Pligt, nemlig at fremsætte for Tinget et Forslag til en endelig Ordning af denne Sag.

Formanden: Folketingsmanden for Odense Amts 3die Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Eduard Larsen: Jeg vil gerne sige til det ærede Medlem fra Frederiksberg (Ellinger), at jeg ganske vist ikke ser Overtagelsen af et Ansvar deri, at man paatager sig økonomisk at retablere Værkerne, og heller ikke deri, at man eventuelt vil nedlægge sit Mandat som Folketingsmand, men jeg ser Overtagelsen af et virkeligt, effektivt Ansvar deri, at man, hvis det, man har foreslaaet og stemt for, spiller Fallit, maa lade den dadlende Dom falde over